

KOPECZKY LÁSZLÓ

HÁZASSÁGKÖZVETÍTŐ

(Hangjáték)

SZEREPLŐK:

Házasságközvetítő	Aliz
Bársony	Sándor
Bársonyné	Annamária

KÖZVETÍTŐ: Jöjjön bátran, kis kedves... Már vártuk... Bemutatom a vőlegényét... Sándor, itt a te kis menyasszonyod. (*Kínos csend*) No, lépjetez közelebb, gyermekeim. (*Élesen*) Sándor!

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: ... (*megköszörüli a torkát*) Hát igen... Elfelejtettem közölni, hogy a kislány is néma...

ALIZ:

KÖZVETÍTŐ: ... Látod, te tökfey, máris megríkatod a kis aranyost... Jöjjön, Lizácska, töröljük le azokat a csúnya könyveket...

ALIZ:

KÖZVETÍTŐ: ... Meg kell értenie ezt a durcás nagy gyereket. Úgy képzelte az eljövendő életet, hogy dallal, csengő kacagással lesz teli a ház... Hiszem, hogy kiskegyed is valami hasonlótélében reménykedett.

ALIZ:

KÖZVETÍTŐ: ... Na ugye... Hát megkérem: egypár percig várakozzon odakünn az előszobában. Majd én beszélek a boldog pár innenső felével. (*Léptek, ajtócsukódás. Dühös*) Bravó, fiatalember!... Csak így tovább... 'Az úrfit fehérlóvas királyfinak képzeli magát, akinek a lábánál hercegnők és királykisasszonyok gyűrődnek.

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: ... (*gyorsan*) Jól van, no... Nem akarlak sértegetni... Olyan vagy, mint a túlfújt szappanbuborek... (*Szemrehányóan*) Elhíheted, hogy nyakamba vettem a világot. Nem az én hibám, hogy...

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: ... (*dühösen kiált*) Na!... Különben, eredj. Elegendem van az egészből. Neked nem házasságközvetítőre van szükséged, hanem varázslóra.

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: ... Tedd csak el azt a rongyos bankót. (*Büszkén*) Sztraszszer csak Wagner és harangszó után fogad el honoráriumot. (*Csend*) Na, még mindig itt vagy?

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: ... (*sóhajt*) Értem... Kezdjük előről... Hát, ide figyelj, drága gyermek: elkezdhetem én, ahányszor akarod. Ez a dolgom... Meg most már sajnállak is egy kicsit...

- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: Rendben van, nem szereted, ha sajnálnak... Mondjuk így: beazonosultam ...
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: Ne pimaszkodj, nézze meg az ember! A nyelvemet nem nyelhetem le a kedvéért. Jól néznél ki, ha egy néma házasságközvetítő beszélne az érdekedben... *(Nevet, kelletlenül abbahagyja)* ... Csak azt mondd meg, mi nem tetszik a kislányon. Meg se nézted rendesen. Ugye?
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: Ne mesélj!... Csak a szájára meredtél, s hogy az nem akart megnyílni, kihátráltál a képből. Úgy viselkedtél, mint egy kannibál, akinek nincsen étvágya.
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: Ne vigyorgj. Dühös vagyok... *(Sóhajt)*... Mikor megláttam a kislányt először, megdöbbant a szívem. Ó az!... Mozdulata a megriadt őzé... Szeme fényteli... Mosolya muzsika... Ha téged a jóisten nem taszít az irodámba, még boldogan felsíkkoltok is: »Tetejében: néma!«... Így azonban nagy-nagy elégedettségem mélyén némi szorongás húzódott meg... Hátha őrá is azt mondja: »Nem kell«. Nem... Az nem lehet. A tizenhat előző között volt mindenféle, de ilyen csiszolt gyémánttal csak valahol ébredéstájt találkozhat az ember, s ha a kép szertefoszlott, dühösen veni a fejét az ágydeszkába... Mégis, mi van: a tündérkirálynő belép, s Hüvelyk Matyi zsebre vágja a kezét... *(Bágyadt hangon)*... Keress nekem ott a polcon egy tiszta poharat... Lódíts belé egy kis vizet. *(Papírcsörgés. Pirulával a nyelve hegyén)* Övöblivítsd kivi kivicseit... *(Kortyol)* Fúj, de randa íze van!... Tudom is már, hogy mit fogok csinálni! Elválok a harmadik feleségemtől és elveszem én! Neked meg majd találok egy fecsegő, rikítóra festett papagájt. Légy boldog, szakadjon be a dobhártyád!
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: Meg vagy döbbenve. Igazad van. Nincs randább, mint egy tökmagárus, aki négyfelé köpködi a tökmaghéjat... Zabálja az árut!... Neked keresem. Nem üthettem le a kezedről.
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: Rendben van, még nem kell... De most szépen hazamegy és elalvás előtt magad elé idézed a pillanatot... Nyílik az ajtó... Belép... Nem, nem lép: suhan... egy... egy... *(Átmenet nélkül)* Ne gyere korán... Tízíg szoktam aludni. Honnan tudom, hogy alig várod a virradatot, hogy ide rohanhass? Üzleti titok... Tudod mit? Nem biztos, hogy tízre is beérek. Délelőtt egyáltalán... Szólok most mindjárt a kicsikének...
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: *(dühös)* Ne rángasd a kabátom, mafla! *(Feszült csend. Halkan)* Néha úgy érzem: a boldogsághoz nem hiányzik más, csak két jó nagy pofon.
- SÁNDOR: ...
- KÖZVETÍTŐ: *(nevet)* Pimasz vagy, hallod-e, hogy ide dugod a képed, mikor tudod: úgysem ütlek meg... Disznómód kihasználod a gyengeségemet. Ahelyett, hogy kövér öregasszonyok mámorában háználék, itt tépem magam reménytelenül. Mindenesetre szólok a kis tündérnek, hogy hazamehet.

SÁNDOR: ...
KÖZVETÍTŐ: *(elégedetten nevet)* Ne rágasd a kabátom, te maflia!... Szóval, mit is fogunk mondani?... »Drága Lizácska«... Na, segíts már te is. Mit szoktak ilyenkor mondani a némák?

SÁNDOR: ...
KÖZVETÍTŐ: Na jól van, hapsikám. Figyelj ide rendesen. Legközelebb már nem segítek. *(Lépések, ajtónyílás. Hangosan kiszól)* Lizácska drága!... *(Megdöbbenve)* Elment!...

(Változás)

KÖZVETÍTŐ: Nem a pénzen múlik, drága uram. Eltoltuk a kezdet kezdetén... Nagyon szomorú a Sanyi gyerek? Sejtetem... *(Sóhajt)* Tegnap voltam a kislánynál. Egyszerűen letagadták, hogy otthon van, pedig hallottam, hogy zongoráznak... A legnagyobb baj az, hogy igazuk van. Legjobb, ha lezárjuk az ügyet. Esetleg tovább kutatok a hiliomkertiben.

BÁRSONY: ...
KÖZVETÍTŐ: Nem kell!... Rendben van. Nem tartozik semmivel. Örülök, hogy a rendelkezésükre állhattam. A vi... *(Meglelepődve)* Ne tessék odaülni, annak idől a támlája... Talán amabba. *(Csend)* De ha nem akarja, hogy újabb menyasszony után nézzek, akkor... nem értem... *(Az asztalra csap)* Ne idegesítsen azzal a pénztárcával. Amit eddig tettem, az semmi. Amit ezután tehetnék: ugyanannyi... *(Kényelmetlenül)* Uram, ne nézzen így rám! Sosem szoktam könyörögtetni magammak... Nem lehet a fiú fejével beszélni, ugyebár?... Nem eszik, nem iszik, csak sóhajtozik. *(Sóhajt)* Fogadott fia?... Hát persze, ő most befelé azt hiszi, hogy egy igazi atya csodát mívelne. Ez fáj, nemde?

BÁRSONY: ...
KÖZVETÍTŐ: Tudom én... Pszichológiatanár voltam, de nem volt képesítesem és kirúgtak. Parancsol egy cigarettát?

BÁRSONY: ...
KÖZVETÍTŐ: Akkor, ha megengedi, én... *(Füstöl)*... Nézze, áltathatnám, hogy majd elmegyek, majd meglátjuk. S talán ez is volna a legjobb. A huzavona alatt a fiú összeszedné magát és Lizácska mehetne ad acta. De most megmondom őszintén: bármilyen ígéretet és csikar ki belőlem, én oda nem megyek! Mert bár nagyon aranyos gyerek vagytok és semmilyen kérésnek nem tudok ellenállni, azt világosan tudom előre: mi lesz az, amit nem fogok megcsinálni.

BÁRSONY: ...
KÖZVETÍTŐ: *(dühösen)* Megőrjít azzal a pénzzel, de biz' isten! Tudja meg, hogy éppen mincs egy vasam se. *(Csend)* Nézze... Az a kislány semmi különös... Nem túl szép, és nem is gazdag *(Nevet)*... Stimmel, egy kicsit dühös vagyok, hogy nem fogadtak... Még valami: az a Chopin még nem megy sehogy... Szóval.

BÁRSONY: ...
KÖZVETÍTŐ: Hé! Álljon meg!... Nem ígértem semmit!... Várjon! *(Ajtócsukódás. Egyedül)* Hát ez meg micsoda itt az asztalon? *(Bosszus)* Affene!... Mégiscsak itt hagyta a pénzt. *(Átmenet nélkül)* Phü, apád-anyád!...

(Változás)

KÖZVETÍTŐ: Hölgyem, egy pillanatra!... Kegyed Lizácska barátnője?
ANNAMÁRIA: ...
KÖZVETÍTŐ: Helyes. Beülhetnénk ide az Árvácskába egy kávéra...
Életbevágóan fontos!

(Változás. Tompított halk moraj)

KÖZVETÍTŐ: Éppen ettől féltém, hogy kegyed is... Nem baj, majd csak megértjük egymást valahogy. Házasságközvetítő vagyok... Itt a névjegyem, ha netán egyszer szüksége lenne egy szolid férje... Pardon!... Most látom, hogy jeggyűrűje van.

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Ja vagy úgy? A követ befelé fordította... Nem teszi el a névjegyemet?... Szóval, a Lizácska és a Sándor házasságáról lenne szó.

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Várjon! Ne menjen el!... Legalább a kávéját igya meg.

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Én is azt hiszem egyébként, hogy teljesen feleslegesen strapálom magam... tudja, délelőtt nálam járt a fiú apja. Megsajnáltam. Úgy szeretné a fiát boldognak látni. Szegény Sándor teljesen becsavarodott...

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Stimmel! Megérdemli... Illetve hát, saját gyerekes rögeszméjének áldozata. Attól fél ugyanis, hogy néma gyereke születne. Őt ugyanis egy néma házaspár fogadta örökbe.

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Mosolyog!... Ez jó jel!... Hátha egy kis lágyulás is beüt szívi tájon.

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Nem, már ismét villámlik a szeme... Ne csukja be, nem tudunk beszélgetni!... (Papírcsörgés)... Ezt a képet nézze meg. A vől... akarom mondani: Sándor...

KÖZVETÍTŐ: Milyenek találja?

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Na, legyen őszinte... Így már jobb... (Újabb papírcsörgés) A fiú verset is ír... Az apja mutatta, s én zsebre vágtam... (Érzelmes hangon szaval)

Dalolt a repedt fazék,
S a lyukas lábos azt mondta:

»Szép...«

Hogy tetszik. Várjon, mielőtt még elhamarkodva rálegyintene, ezt hallgassa meg:

Megálmodtalak:

Voltál a tökély maga,

S felemásak ketten,

Tán jobb is, hogy felébredtem!

(Megköszörüli a torkát)... Mít is kívánok kegyedtől: Nahát először is azt, hogy ne fél széken üljön. Minden pillanatban fél akar pattanni. Nem tudok így oldódni, ha valaki a hallóköri megszűnésén ingadozik... Mindig azt hiszem, hogy a nagy nulla lyukába beszélek. Pedig igazán hajlamos vagyok elhinni magamról, hogy egyetlen gyertyával egy egész bazilikát kivilágítok...

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Úgy... Dőljön hátra... Hívhatok egy konyakot?

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: Egy mentát?... Narancslevet?... Ásványvizet?... Még egy kávét?... *(Rosszkedvűen)* Ezt sem issza... Szóval, hagyjuk az egészet... Pedig tulajdonképpen csak anynyit akartam kérni, hogy Lizácskával vasárnap sétáljanak el a fasorba. *(Szemrehányóan)* Olyan tartózkodó és hideg: ha fagyaltot rendelék, el sem olvad a nyelvén.

ANNAMÁRIA:

KÖZVETÍTŐ: *(Maga elé)* Nem, nem vagyok formában.

ANNAMÁRIA:

KÖZVETÍTŐ: *(a lány után kiált)* Köszönöm mégis, hogy eljött... *(Meglepdőve)* Nicsak, elvitte a névjegyemet... *(Vigan)* Pincér!

(Változás)

KÖZVETÍTŐ: Öltözz, fiú, megyünk sétálni!

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: *(felhorkan)* Nem jössz?... Nagyon jó. Hallja ezt, Bársony uram? A kedves fia meggondolta magát. Na, ne szórakozz velem, édes fiam. Ha jó apától még nem kaptál pofont, én de biz' isten lekeverek neked egyet! Nicsak, a kedves apuka közbevetődik...! *(Feszült csend)* Hát... Uraim... Volt szerencsém!...

(Léptek)

BÁRSONYNÉ:

KÖZVETÍTŐ: *(dühösen)* Engedjen, asszonyom!...

BÁRSONYNÉ:

KÖZVETÍTŐ: Nincs mit beszélgetnünk... Sándornak előbb rendet kell tennie zavaros agyában... Döntse el végre: mit akar, s akkor jöjjön — de ne hozzám!

BÁRSONYNÉ:

KÖZVETÍTŐ: Ugyan kérem, ne tessék sírni. Engem a könnyekkel nem lehet meghatni, inkább dühös leszek.

BÁRSONYNÉ:

KÖZVETÍTŐ: Nem ülök le... Sietek. Ennekem is meg kell élnem valamiből... Aproó, az előleg... Visszaadom. Tessék megszámolni. Csak az effektív költségeket vontam le belőle... Kétszáznegyven... negyvenöt... negyvenhét... és fél... Alászolgája! *(Ajtócsattanás, Csend. Nyikkan az ajtó)* Visszajöttem... Bocsásson meg, asszonyom. Ugy harsogok, mint egy részeg matróz. Igazán sajnálom... Elnézést a hangoskodásért... Viziontlátásra...

BÁRSONYNÉ:

KÖZVETÍTŐ: *(nevetve)* Nem enged ki az ajtón... Na jó... Egy pillanatra leülök. Halljuk... Nos, Sándor, velem jössz?

SÁNDOR:

KÖZVETÍTŐ: Tetszik látni: a fejét rázza... Na, kérem... Lent várok a kapuban — öt percig.

(Változás. Fűtyörészés, léptek)

KÖZVETÍTŐ: Na végre, Bársony uram!... Nem jön a fiú!... Jobb is így...

BÁRSONY:

KÖZVETÍTŐ: Micsoda? Hogy várjak?... Eszem ágában sincs!... Mi az ördögöt csinálnak odafenn?...

BÁRSONY: ...
KÖZVETÍTŐ: Rábeszélük? ... Egy jó pof... (Lehangoltan) Á! ... Na jó... még öt percet...

(Zene. Fűtyörészés, léptek)

KÖZVETÍTŐ: Hát ez már igazán sok, asszonyom! Negyedórája cselengek itt le-fel... Igazán megmondhatták volna azonnal, hogy menjek a sárga f...

BÁRSONYNE: ...
KÖZVETÍTŐ: (síró hangon) Nem... ezt ne kérje tőlem, asszonyom. Félretaposom az idegeimet... (Nyögve)... Rendben van... Nyolcszor oda-vissza a sarokig... Kilencedszerre aztán elfelejtek visszafordulni, mint a mádi zsidó... (Zene. Fűtyörészés, léptek) Apuka meg anyuka!... Hát ez nem megy, ugyebár! Hát akkor isten v... (Kitör) isten verje meg! Nem tudok úgy elmenni, hogy itt hagyjam magukat agyonszomorodva... Próbáljuk meg még egyszer... Jobb lesz, ha ezúttal magunkra hagynak... (Fáradtan)... Megcsinálták a liftet?

(Változás. Kondul a falóra)

KÖZVETÍTŐ: Jesszusom, de megijedtem... Ez a fa Big Ben üt is?... Elméláztam itt a foteliban. Borzasztó sok ám az a hetvenhat lépcső... Mindjárt kiszuszogom magam... (Csobogás a pohárban)... Kösz... Magadnak is tölts... Áve... (Iszik) El tudnék aludni ebben az öblös miacsodában... Van egy komikus mozdulatom, mikor felébredek: nagyot rúgok... Ez onnan eredhet, hogy a kollégiumban azzal szórakoztak a szobatársak, hogy újságpapírost dugdostak a lábujjaim közé, mikor elszunnyadtam, s meggyújtották... (Halkan duruzsol) Rájöttem még valamire... Mikor az ember félálomban zuhan, zuhan, majd hirtelen összerázkóddik, az attól van, hogy csecsemőkorában, mikor a drága jó anyuka tette le a párnára, szállt, szállt a végtelenen át, aztán hirtelen érintette a valóságú és minden ízében összerándult... Szállni gyönyörű... csak megérkezni... (Úvegcsörömpölés) Mi volt ez?!... (Tompán) Kiesett a pohár a kezemből... (Nevet) Igazi angol főúri vendéglátás... Máris töltsd a másik poharat... Kösz... Csak tedd le ide... Nem aludtam el, csak azon töprengtem... hogy lehetne... téged ki-mozdítani... Most éppen... nem jut eszembe semmi...

(Szünet. Diszkrét horkolás)

(Változás. Kopognak)

KÖZVETÍTŐ: Tessék!... (Ajtónyikorgás) Á... A kis barátnő: Annamária... Tessék beljebb... Vesse le a kabátját... Ott a fogas... (Megköszörüli a torkát) Tekintetéből látom, hogy tulajdonképpen nekem kellene ott lógnom... (Kesernyésen) Ami késik, nem múlik... Csak előbb szeretnék bocsánatot kérni, hogy hiába odafárasztottam kis-kegyedéket a faszorba... Az úgy volt...

ANNAMÁRIA: ...
KÖZVETÍTŐ: Nem érdekli... Elbízsem... (Zavart csend) Tulajdonképpen mért jött? (Csattanás. Egy pillanatnyi megdöbbenés után felkacag) Haha! Hahaha!...

ANNAMÁRIA: ...

KÖZVETÍTŐ: *(kissé lecsitulva)* Ne ijedjen meg... Nem örültem meg, de ez a pofon olyan váratlanul jött... hahaha!... nem tudok uralkodni érzelmeimen... *(Hahotázik)* Bejöhön... szeme villámokat szór... Nyakon csördít... Édes!... Engedje meg, hogy megpusztljam ezt a kicsi kacsót!... De igazán dobja le azt a kabátot!

ANNAMÁRIA:
KÖZVETÍTŐ:

...
Úgy ni!... Ide üljön... Várjon, lefújom... *(Hümmög)* Nem iszlik, nem dohányzik, nem szereti a kávé... Ab-rakadabra!... Legyen még e bonbonnière-ben cukorka. *(Boldogan)*... Varázsló vagyok!... *(Leccsapja a fedelét)*... Nem... csak a papírja... *(Miután elfészkelődtek, kedélyesen)* Nos, most, hogy nincs mit mondanak egymásnak, elbeszélgethetünk szépen, komolyan... Meséljen magáról valamit... *(Rövid szünet után, észbe kapva)*... Nem is úgy gondoltam, hogy szöveggel... Egyébként se szoktam odafigyelni, mit mondanak. A beszéd csak arra való, hogy eltakarja az ember gondolatait... Nekem elég az, ami a takaró alól kilátszik... *(Cseng a telefon)* Egy pillanat!... *(A kagylóba)* Tessék... halló! *(Rövid várakozás után, élesen)* Ki az?... Szóljon, vagy tegye le a kagylót! *(Hirtelen támadt ötlettel)* Te vagy az, Sándor? Pattintsd meg a kagylót, ha igen... Na... Micsoda örült ötlet ez főled, telefonálni?!... Itt kövesedhettem volna meg a készülék mellett, míg rájövök, hogy te vagy az... Szerencsére, az imént kaptam egy nagy pofont, és most úgy dolgozik az agyam, mint egy svájci óra... *(Nevetve)* Három ujjnyi neked is járna belőle, mert nem ráztál fel, hanem hagytál durmolni ott a fotelban, s így alaposan lekéstük a fasori randét... *(Súgva)* Tudod, ki van itt?... A kis barátné... Annamária... Jól pofoz... Hívj fel egy kicsit később, lehet, hogy tudok valami újat mondani... Jelenleg záró... Pá! *(Leccsapja a kagylót)* Tetszik látni, a fiú már kínjában telefonál... Ez maximum, amit egy néma tehet... Kész cirkusz... Azért nyúz, mert fáj neki, hogy az öregjei hervadoznak... Ebbe fognak belepuztulni, hogy egymás rejtett gondolatait kibogozzák... Már elvénne a szfinxet is, pedig annak még az ajkai is letöredeztek, csakhogy egy rozszant kis mosolyt csaljon a sápadt arcokra... Mit gondol, nem tehetnének még valamit az ügyében?

ANNAMÁRIA:
KÖZVETÍTŐ:

...
Nagyon is megérttem magát... Szépen felsült velünk... Sokat rimánkodott legalább?

ANNAMÁRIA:
KÖZVETÍTŐ:

...
Így is képzeltem... Biztos, hogy egy szemérmnyi szimpátiát sem érez Lizácska Sándor iránt?

ANNAMÁRIA:
KÖZVETÍTŐ:

...
(diadalmasan) Nem biztos!... Na, édes babám, legyen jó tündér... *(Gyorsan)* Nix fasor, padok, lengedező zefír!... Felsétálunk Sándorral és meghallgatjuk az Eszdúr impromptut...

(Változás. Zongoraszó... Chopin muzsika... Hosszú szünetek... Hirtelen leccapja a zongora fedelét... Sírás)

(Változás)

KÖZVETÍTŐ:

Nos, most, aranyoskám, bizvást visszadhatnám azt a pofont. Ha bosszúnak szánta, hogy másfél óráig ott dideregtünk a huzatos kapualjban, hiába. Legyen büszke! Sikerült...

ANNAMÁRIA: ...
 KÖZVETÍTŐ: *(kelletlenül)* Tőlem leülhet... Előljáróban: nem vagyok kíváncsi, miért jött. *(Gyufasercenés, fújja a süstöt)* Bizonyára azt óhajtja közölni, hogy elromlott a csengő.

ANNAMÁRIA: ...
 KÖZVETÍTŐ: Nem?... *(Meglepődve)* Üzenetet hozott?... Jól van, tegye csak le az asztalra... Majd lefekvés előtt elolvasom.

ANNAMÁRIA: ...
 KÖZVETÍTŐ: *(gúnyosan)* Egen... A válasz fizetve... *(Papírcsörgés, olvas)*... »Kedves Himen úr...« *(Nevet)* Gúnyolódik a kicsi, hogy cégtáblámon szólít! Vagy a nevemet felejtette el? Hogy lehet egy ilyen nevet, hogy: Strasszer — két esszel! — elfelejteni?! *(Tovább olvas)*... »Apám nagyon dühös volt. Bezárta az ajtót. Még a virágos dézsát is odatolta elébe... Nagyon boldogtalan vagyok... Bocsánatot kérek... Aliz...« Thá!... A legmegfelelőbb pillanatot választotta az öregúr a duzzogásra... Szépen elsimította a lánya sorsát a következő százötven esztendőre... *(Cseng a telefon)* Egy pillanat!... Halló! Kicsoda? Magosi?... Ja, A kedves papa. *(Félre, puszogva)* Úgy látom, kombinált szárazföldi és légi támadás... *(Hangosan)* Halló!... Nem szóltam semmit... Kérem... El van nézve... *(Tüsszent)* Igen, ezt a kis náthát is ott szereztem a kapuban... Egy pillanat... *(Zsebkendőbe trombitál)*... Rendben, egy szót sem szóltam... A Sándor meg pláne!... *(Elkomorul)* Igazán?... Majd meglátogatom egy kis virággal... Egyedül, persze, hogy egyedül... *(Felcsapja a kagylót)* Nem is mondta, hogy beteg Alizka.

(Változás)

KÖZVETÍTŐ: Csalódott bennem, édes... Apuka is nagyon dühös volt, hogy egyedül lát. Nem is akar szóba állni velem... Hová tegyem ezt a virágot? Tele van minden váza.

ALIZ: ...
 KÖZVETÍTŐ: Ébbe a kancsóba?... Ez tiszta víz?... Akkor előbb iszom egy pohárral. Kiszáradt a torkom, annyit beszéltem Bársony bácsinak. *(Kortyol)* Megmakacsolta magát, mint egy öszvér... *(Tüsszent)* Rázarta a fiúra az ajtót... Nem is gondoltam, hogy egy szolid, könyörgős öregúrból ennyi csont legyen... Megengedi, hogy használjam a hőmérőjét?

ALIZ: ...
 KÖZVETÍTŐ: Hiii, de hideg!... A fülem meg lángol, mintha szerelmes volnék... Ugyan fordítsa már erre is egy kicsit a fejét, ne csak az eget nézze az ablakon át... Nem jöttem üres kézzel.

ALIZ: ...
 KÖZVETÍTŐ: Nem érdekli... *(Csörög a papírral)* A fióka csúsztatja a zsebembe... *(Mégköszörül a torkát)*
 Miért nem a szemed néztem,
 Mért nem néztem a szemed,
 Vajon milyen lehet,
 Vajon milyen lehet a szemed.
 Mért lestem möhón a hangod,
 Mért, máikor szólalsz te meg,
 Hogy még most se tudjam:
 Milyen a szemed?
(Bágyadtan) Mit szól hozzá hogy szavalok... Egy pillanatot megnézem: 39,4 fokos lázzal... *(Ijedten)* 39,4!... Segítség!

(Változás. Tompa zsvaj)

KÖZVETÍTŐ: Igen, én isztem a forralt bort... *(Csörgés a pohárral)*
Közönöm!... (Csobog a pohárba ömülő forralt bor) Egészségemre... »Amilyen forrón csak lehet«. *(Szopogatja)*
Iszen inni tudnám, de nem bírom a markomban tartani... Auuu!... Halló, kislány!... Engem keres?

ANNAMÁRIA: ...
KÖZVETÍTŐ: Húzzon egy széket ide, Annamária... Látja, gyógyítgatom magam... *(Szürcsöl)*... Nem fekhetek ágyba... Leáll a bott... *(Szürcsöl)*... Négykor találkám van egy kövér öregasszonnyal... Brrr! Ráz a hideg... No, nem az öregasszonytól van. Imádom a kövér öregasszonyokat. Minél kövérebb és minél öregebb, annál jobb... Válogatásban szerény, fizetéskor kedélyes... Most meg úgy érzem, csupa víz a hátam... Egyék meg egy fagyaltot a kedvemért. Olyan szívesen elnézném... Legalább a szemem lehülne. Bizonyára azért szaladt be, hogy kikérdezzen.

ANNAMÁRIA: ...
KÖZVETÍTŐ: A szerelem Lizácska és Sándor között gyönyörűen tartol... Csak le ne essek a lábamról... Éjfélig fenn vagyok. Verset írok... A feleségem beadta a válópürt... Szép kis reklám lesz... Megérttem... Azt hitte, neki csinálom a verseket... Ugye, nem árul el?... A honorárium egy égőpiros rózsza volt. Átpasszoltam Sándornak. Úgy jár-kele vele, mintha egy marék drágakövet suhintottam volna a markába... Este felhívjuk Lizácskát telefonon. Hadd beszéljessék ki magukat a fiatalok.

ANNAMÁRIA: ...
KÖZVETÍTŐ: Azért van két pohár, kedves, hogy koccintsak magammal, és ha ott sokat ittam, átüljek a túlsó székre... Nem akarok berögni... Egy házassághoz, míg meg nem kötök, hidegvér kell és józan ész. *(Összekoccintja a poharakat)* Ha megengedi, mi most iszunk.

(Változás)

KÖZVETÍTŐ: *(telefonál)* Halló! Magosi lakás? Itt Strasser... Igen, megint... Kérem a Lizácskát a telefonhoz... Minek?... *(Dühösen)* Hogy megspóroljuk magának a dézsatologatást a gargon... Hé! Ne tegye le... *(Félre, sügva)* Nem tette le. Lizácskát hívja... Ragadd meg a kagylót, Sándor... Igyekezz okosan hallgatni, mert rálépek a drótra!... *(Fütyörészik, dúdolgat)*... »Mi-ti-o-a-mo-ho-re... Addó-dó!... *(Félig komolyan szavalgat)*
Belékapott szívembe a láng,
Milyen falánk!
És hogy terjed gyorsan!
Mert száraz volt, azért lobog
Oly veszettül,
Nem szakadok meg az igyekezettül,
Hogy oltsam...

(Fütyörészik, dúdolgat)

Ha olyan ordenaré átlag volnál, mint én meg a többiek, végis ha beszélni tudnál, most ilyen átkozott közhe-lyeket mondanál: »Hogy van? Mit szól ehhez az időhöz? A kedves mama?... Fáj még a feje?...« Közben hazugságokon törné a fejed. Most persze ilyesmit nem mérészel. Amott egy pillanat alatt megéreznek, és lecsap-nák a kagylót. *(Dúdol)*... »Bűvös álom voltál csupán te...« *(Fütyben folytatja)* Mi az, mért sápadozol?

SÁNDOR: ...

KÖZVETÍTŐ: Add csak ide!... (*Szaggatott, ideges berregés*) A városközi vonal... (*Kitör*) Barbárok, botfűlűek! (*Átmenet nélkül*) Tormás-Alsó... Igen, aranyoskám, kapcsolja csak ide...

(Változás)

KÖZVETÍTŐ: Na, gyere csak bátran, Sándor... Itt a te kis menyasszonyod... Annamária, kedves, ez Sándor... (*Döbönt csend*) Igen... hát nem... Nem a Lizácska... A Lizácska legjobb barátnöje, aki annyit tett a boldogságokért... A Lizácska... hogy úgy mondjam rövidnek találta a valómásodat. Hiába mondtam — meghozzá az ablakon keresztül, mert apja, a passzionátus dézsatologató kirekesztett. Hiába átkoztam a városközit. Abba a házba többet... (*Tüsszent*) Hapciiii!... Lépjetek közelebb, az istenfáját! (*Csend. Letörve*) Megadom magam... Legyetek boldogtalanok... Itt már Közép-Európa legjobb szív-specialistája sem segíthet.
Mennyi előleget tetszett adni, kedves?

ANNAMÁRIA:

...
KÖZVETÍTŐ: Kettőszáz?... Fizethetek gyűrűben?... Tessék?... (*Búsan*) Optimista voltam... (*Annamáriához*) Nem próbálja fel, kislány? Kicsit kicsi... Segíts már, Sándor... Hát meglehetősen ügyetlen vagy... Mutassa meg, drága, azzal a másikkal, hogy kell... Na! (*Csend*) Hol is tartotunk?... (*Elkedvetlenedve*) Ja igen... Hogy leveszem a kezem rólatok... Kár. Nézzétek meg magatokat a tükröben... Provizórikusan átkarolhatod... Egy pillanatot várjatok még, hadd gyönyörködjem bennetek... Egyike vagytok a legszebb balsikeremnek!

ANNAMÁRIA:

SÁNDOR:

...
KÖZVETÍTŐ: Na jó... Most pedig hagyjatok magamra. Átkozottul fáradt vagyok és csalódott. Fenékgig akartam ürfíteni a keserűség poharát — de egyedül...

ANNAMÁRIA:

...
KÖZVETÍTŐ: Ne vigasztaljon, drága Annamária.

SÁNDOR:

...
KÖZVETÍTŐ: Hagyjál, Sándor fiam... menjetek... Búcsúzzatok el minden sarikon és örüljétek, hogy még egy darabig nem válnak el utaitok... (*Lassú léptek, ajtócsukódás. Sőhajt*) Nemes csemetét szemeztem... Hajts, kicsi ág! (*Az ajtóhoz lépked, kiszól*) Kérem a következőt! (*Csend*) Senki... Így is jó... Kihasznlálom ezt a tartós pillanatot és elbeszélgetek a naplómmal. (*Halk muzsika. Halkuló monoton hangon*) »Kapitány a naplónak«... Ma ismét megjelent nálam — tizenhetedszer — Bársony Sándor, születésénél fogva néma... Aliz, a büszke, sértett kis Aliz otthon maradt és ezekben a pillanatokban kódón és harmaton át Chopin csendül fel... Menyasszony mégis volt... Zeneiális húzással ismét kimásztam az időzavarból... Annamária, aki beleszeretett Sándorba a versek alapján, melyeket én írtam Sándor nevében Lizácskának... Sándor megtorpant, de nem hátrált meg, mint Alizzal való találkozásakor... Minden ezekben a percekben dől el, ahogy lesétálnak a lépcsőn, végigmenni a hosszú folyosón... Kezük összeér... Kiképnak a gyémántszikrás estébe... Szemük megtelik fényvel... De ha nem... hát — ez mára végső szaldó —, hát akkor, istenkém, istenkém, túladtam két ötezres gyűrűn, az tíz, összesen húsz-ezerért...